

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 3 rals Cuba y Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

¡VINGAN COMPTES!

A sigut molt llegit y comentat profusament l' article que varem publicar fá tres senmanas, á proposít dels comptes de la Catedral.

En aquest pais, ahont tot s' olvida, no s' ha olvidat del tot aquella demostració feta ab l' eloqüencia incontrastable dels números, per medi de la qual hem vingut en coneixement de l' inmens capital que hauria de tenir en poder seu lo Cabildo de la Catedral de Barcelona, si de las quantiosas sumas que ha vingut recaudant durant 322 anys, hagués tingut la previsió de reservar-ne la friolera de 200 duros anuals, al piadoso objecte, en nom del qual se percibeixen.

La proba de que encare 's parla del calcul que vá fer la CAMPANA DE GRACIA, es que no passa dia, sense que moltas personas passin á la llibreria de 'n Lopez, á comprar aquell número.

Los que 's presentan demanantlo, pertanyen á totas las clases socials. Fins ha vingut algun capellá. A un bon senyor, que si no era sacerdot per la fatxa mereixia serho, varem preguntarli:

—¿Créu vosté qu' existeix aquesta suma de 93 milions de duros?

—Cá, sant cristiá.... ¡qui sab ahont para!

—Pero ¿vosté no presúm en qué pot haverse invertit?

—No 's pensi, casi ho endavinaría.

—Digui, home, digui... ¡itústrins, y li agrahirém.

Lo bon home vá pararnos *ex abundantia cordis*. Al seu entendre la major part del capital del Cabildo anava á parar á mans dels carlins durant las guerras civils, y lo restant s' enviava al Papa, en forma de donatius. per tenirlo propici y treure 'n privilegis espirituals á favor de determinadas dignitats eclesiásticas. Sobre aquest punt va contarnos cosas qu' escriuixeixen, y que no repetirém perque voldriam tenir-ne protas més seguras que de las que 's desprenen de una senzilla conversa.

Pero en tot aixó hi ha un fet que crida l' atenció, y es l' absolut mutisme dels que deurien donar explicacions.

CARETAS PER TOTS LOS GUSTOS.

¡Triéu y remanéu!

Que han llegit l' article de LA CAMPANA no 'n tenim dupte; l' ha llegit tothom apart de que nosaltres hem fet lo necessari perque arribés á son coneixement.

Y á pesar de tot callan. Continuan recaudant la pesseta y pico per cada casament; pero callan.

A totas las iglesias hi ha trona; en moltas á falta de una n' hi ha dugas; desde las tals tronas s' han fulminat varias vegadas las més tremebundas excomunionis contra la CAMPANA DE GRACIA: hem publicat un article més terrible que totas las excomunionis d' ells, y las tronas permaneixen mudas y silenciosas.

Desde 'l Palacio del Bisbe 's publica un *Butlletí eclesiástich*, eco oficial de la Curia. En aquest *Butlletí* hi apareix tot lo referent al ram eclesiástich: alocucions, pastorals, articles, anuncis, notícias, advertencias; donchs sobre 'ls ja famosos comptes de la Catedral, no s' hi ha publicat ni una paraula, ni mitja, res enterament.

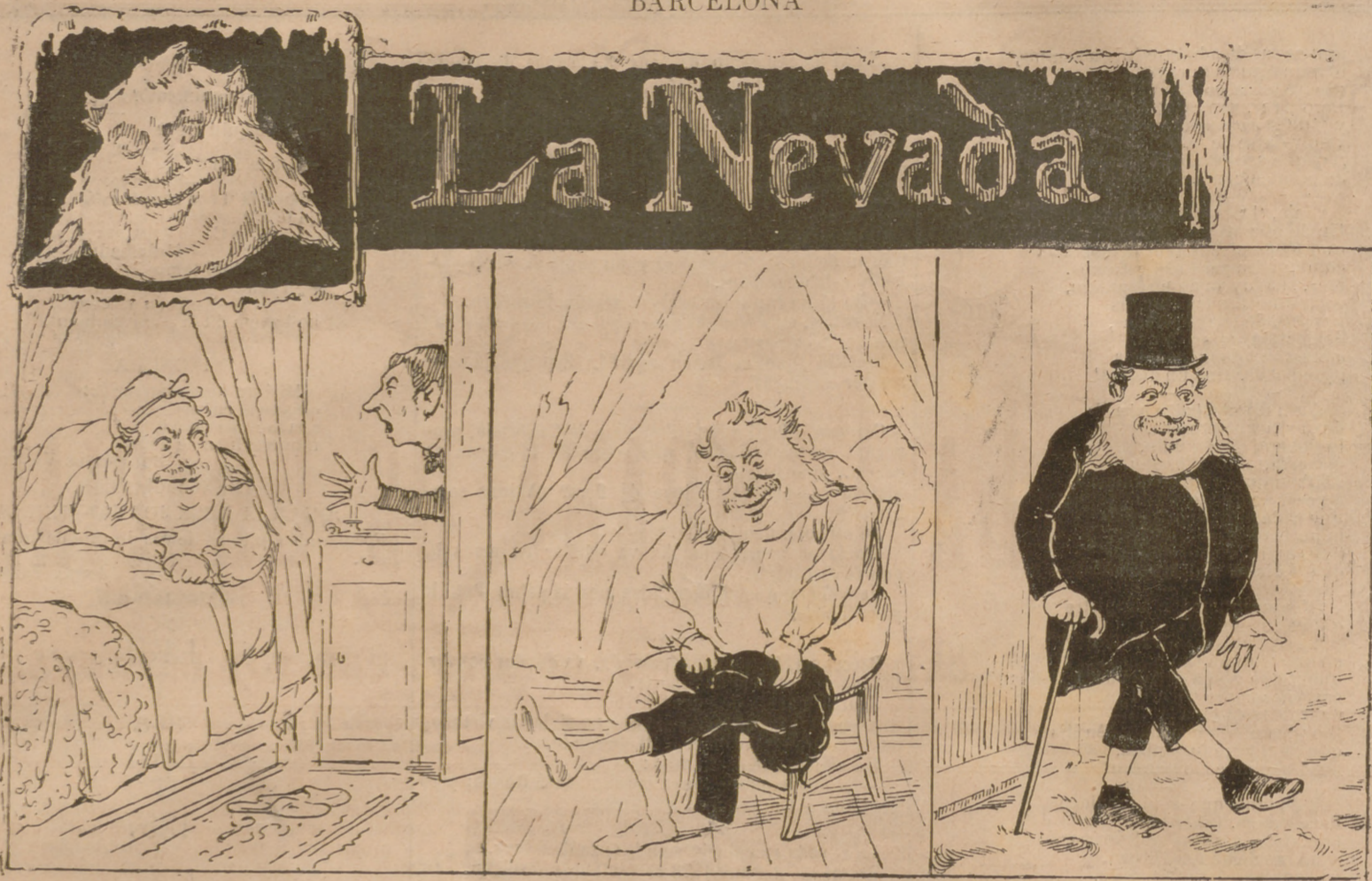
Hi ha multitud de periódichs que viuen á expensas dels sentiments religiosos dels seus lectors; periódichs carlins y mestissos que reparan en tot, que saben si 'l director de tal ó qual periódich liberal té germanas monjas; que no 's mou una fulla sense que se 'n enterin y ho esbombin á só de platets y campanillas; donchs, respecte de un assumpto tan importantíssim y ruidós com los comptes de la Catedral, cap de aquests periódichs, ni *Lo crit de la patria*, ni *El Correo catalan*, ni *La hormiga de oro*, ni *La revista popular*, ni 'l *Diario de Barcelona*, cap enterament, ha obert la boca; cap enterament ha trobat una rabó, una excusa, un pretext que contribuís á calmar, á tranquilisar la conciencia alarmada del remat católich.

¿Qué significa aquest silenci?

Coneixém lo temperament ardorós dels neos, famosos per sas sagragatas misticas y politicas; quan se barallan entre ells, aixordan y aturdeixen. Proba d' aixó las rabiosas polémicas que tot sovint s' entaulan entre mestissos y carlistas, que n' hi ha per taparse las orelas.

Donchs tractantse de una cosa tant santa com los caudals de la Catedral, recullits durant 322 anys pesseta per pesseta, y destinats á embellir la casa de Deu Nostre Senyor, no hi ha medi de sentirlos. Sembla talment qu' es-

BARCELONA

—D. Ignasi: ha caygut una nevada qu' esparvera.
—Ja veurás, portam los pantalons de la primera vegada que vaig ser regidor.

—Ara veurán si serveixen!...

—Ja 'n pot caure de neu, que lo qu, es als pantalons, no m' hi arriba!...

MADRIT.

—D. Cristino que no vè al Congrés? Miri que tratém de lo dels tabacos.
—Gracias, m' incomoda 'l fum.